

Arrest

nr. 86 258 van 24 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kameroense nationaliteit te zijn, op 13 december 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 september 2011 tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 april 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. SOENEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 december 2009 dienen de verzoekende partijen, van Kameroense nationaliteit, een aanvraag in om machtiging tot verblijf.

Op 28 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf. Deze beslissing wordt op 15 november aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 08/12/2009 bij de burgemeester van 9000 GENT

door N. I., N. M. geboren te Paola Bangem op (...)1974, onderdaan van Kameroen, verblijvende (...), in toepassing van art 9 bis van de wet van 15/12/1980 gewijzigd door de wet van 15.09.2006 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is ontvankelijk, doch ongegrond.

MOTIVERING:

Rekening houdende met de uitgestippelde criteria en de daaraan gekoppelde voorwaarden in de instructie van 19/07/2009 van de Staatssecretaris voor Migratie-en Asielbeleid, dhr. M.Wathelet. Rekening houdende met het arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 die de instructie dd. 19/07/2009 betreffende de toepassing van het vroegere art.9, lid 3 en van art. 9BIS van de vreemdelingenwet van 15 december 1980 heeft vernietigd.

Rekening houdende met de verklaring van de Staatssecretaris voor Migratie-en Asielbeleid, dhr. M.Wathelet op 11december 2009 naar aanleiding van de beslissing tot vernietiging van de voornoemde richtlijn door de Raad van State:

“De Staatssecretaris voor Migratie-en Asielbeleid bevestigt, met in acht name van het arrest, dat de gedragslijnen (criteria) die hij zich ten gronde had gesteld in uitvoering van het regeerakkoord, gerespecteerd blijven.” “Met inachtneming van deze vernietiging zullen deze criteria wat de grond betreft en in het kader van de analyse van de individuele dossiers, gerespecteerd worden.”

“In het kader van de individuele behandeling zal de Staatssecretaris zijn discretionaire bevoegdheid uitvoeren zoals bepaald door de wet. Hij garandeert de rechtszekerheid. Voor de dossiers die ten gronde de duurzame lokale verankering inroepen, blijft de termijn van 15.09.2009 tot 15.12.2009 behouden.”

Betrokkenen wensen in aanmerking te komen voor de richtlijn van 19/07/2009 en halen criteria 2.8A en 2.8B aan.

Overwegende dat betrokkenen geen vijf jaar ononderbroken in België hebben verbleven voorafgaand aan het indienen van hun huidige aanvraag dd. 08/12/2009 (5 jaar terug te rekenen vanaf 15/12/2009).

Meneer is op 12/05/2006 gaan huwen te (...) in Kameroen met E., F. E.(...) wat een onderbreking vormt in zijn verblijf in België. Voorts blijkt uit de in- en uitreisstempels in zijn paspoort met nummer 654438 dat betrokkene eveneens eind 2006-begin 2007 terugkeerde naar Kameroen.

Overwegende dat er sprake is van duidelijke onderbrekingen in zijn verblijf in België in de laatste vijf jaar voorafgaand aan de aanvraag.

Meneer keerde recentelijk nog terug naar Kameroen en verbleef aldaar 4 maanden van 15/10/2010 (In-stempel) tot 25/02/2011 (UIT-stempel) wat verder de stelling ondersteunt dat betrokkene regelmatig terugkeert en nog duurzame banden onderhoudt met zijn geboorteland. Er is aldus geen sprake van een duurzame lokale verankering overeenkomstig criterium 2.8A.

Mevrouw is pas in bet Rijk aangekomen op 17/09/2007 met een D-visum, zoals blijkt uit de inreisstempel in haar paspoort met nummer 896166.

Zij voldoen met andere woorden niet aan de voorwaarden gesteld in criterium 2.8A (duurzame lokale verankering — ononderbroken verblijf van ten minste 5 jaar voorafgaand aan de aanvraag — vóór 18/03/2008 een wettige verblijfstitel in België of geloofwaardige pogingen hebben ondernomen om een wettige verblijfstitel in België te bekomen)

Betrokkenen roepen ook criterium 2.8B aan van de instructie van 19/07/2009.

Meneer voegt weliswaar enkele loonfiches bij de aanvraag waaruit zijn tewerkstelling via interimbureaus blijkt, doch hij legt geen arbeidsovereenkomst voor die voldoet aan de voorwaarden gesteld in art. 1 §1, 2° van het KB van 07/10/2009.

Deze arbeidsovereenkomst dient van bepaalde duur te zijn met een minimale tewerkstellingsduur van 1 jaar ofwel van onbepaalde duur te zijn, en moet een salaris bevatten dat minimaal gelijk is aan het gewaarborgd gemiddeld minimum maandinkomen.

Dit model van arbeidsovereenkomst werd bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 14 oktober 2009, als bijlage bij het KB van 7 oktober 2009 houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers (Inforum nr 241911). Uit de voorgelegde documenten kan niet worden opgemaakt of er wel degelijk een minimum tewerkstelling van 1 jaar is voorzien en of het loon beantwoordt aan de opgelegde voorwaarden.

De door betrokkenen aangehaalde elementen van integratie, de studies van meneer in België, zijn werkbereidheid en de opgebouwde sociale banden, kunnen niet weerhouden worden als grond voor een regularisatie/machtiging tot verblijf. Betrokkene wist dat de machtiging die in het verleden aan hem werd verleend van tijdelijke aard was en beperkt tot de duur van zijn studies (art.58 van de wet van 15/12/1980). Elementen van integratie die voortvloeien of een rechtstreeks gevolg zijn van deze tijdelijke machtiging voor de duur van zijn studies zijn niet uitzonderlijk De aangehaalde elementen doen dit niets

af aan de cumulatieve voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19/07/09 en die moeten vervuld zijn. De aanvraag wordt verworpen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsverplichting, van de formele motiveringsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM), en van het redelijkheid- en evenredigheidsbeginsel. Tevens voeren de verzoekende partijen aan dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

In een tweede middel voeren zij de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van *“de motiveringsverplichting”*, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van *“de algemene beginselen van behoorlijk bestuur”*, van het zorgvuldigheids-, redelijkheid- en evenredigheidsbeginsel en van artikel 8 van het EVRM. Tevens kaarten de verzoekende partijen de *“onvolledige toepassing van de vernietigde instructie-nota”* aan en stellen zij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Waar de verzoekende partijen in hun verzoekschrift ter adstruering van dit eerste en tweede middel het volgende uiteenzetten:

“EERSTE MIDDEL

Schending van het art. 62 Vreemdelingenwet - materiële en formele motiveringsverplichting ; Schending van de art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; Vreemde behandeling in de zin van het art. 3 E.V.R.M.; Schending van het art. 8 E. V.R.M.; Schending van het redelijkheidsbeginsel ; Schending van het evenredigheidsbeginsel ; Manifeste beoordelingsfout.

4.1.1.

Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoekende partijen een manifeste beoordelingsfout begaat, door mede te delen dat de verblijfsaanvraag verworpen wordt. Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

4.1.2.

Er kan waargenomen worden dat op datum van 08/12/2009 voor de verzoekende partijen een gezamenlijk verzoek ingediend werd overeenkomstig art. 9bis Vreemdelingenwet (zie stuk met nr. 2).

4.1.3.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk met betrekking tot de invulling van het ononderbroken verblijf.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de verzoeker over een periode van 9 jaren legaal verblijf tot 2 maal toe het grondgebied verlaten heeft zijnde :

Een eerste maal in het kader van zijn huwelijk in 2006 ;

Een tweede maal in het kader van zijn studies en werk in de periode eind 2006, begin 2007 ;

Een derde maal in het kader van zijn studies en werk voor 4 maanden naar Kameroen in de periode van 15/10/2010 tot 25/02/2011.

De motivering is werkelijk ver gezocht.

4.1.3.1.

Allereerst, de verzoeker is gedurende 9 jaar, 3 keer naar Kameroen geweest. Dit is dus omgerekend 1 keer om de 3 jaar!

4.1.3.2.

Ten tweede, is de verzoeker steeds gemachtigd geweest tot een verblijf van 1 jaar.

4.1.3.3.

Ten derde, is het geenszins wettelijk verboden om het grondgebied tijdelijk te verlaten.

a)

De eerste keer was in het kader van verzoekers huwelijk. Het is merkwaardig dat de Dienst Vreemdelingenzaken het recht van éénieder om te huwen gaat aanwenden om de verzoeker het verblijf te weigeren door te stellen dat hij ingevolge zijn huwelijk het land tijdelijk verlaten heeft.

De motivatie is eveneens onzinnig omdat de verzoekster via de wettelijke weg een verblijfsvisum en verblijfsrecht bekwam in België.

b)

De tweede keer en derde keer is de verzoeker in het kader van zijn studies en werk naar Kameroen gegaan.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de verzoeker nooit verzocht om informatie te geven omtrent zijn aanwezigheid in Kameroen.

Er wordt louter een pro forma weigering gegeven om de reden dat hij naar Kameroen is geweest.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft zich nooit de vraag gesteld waarom de verzoeker naar Kameroen is gegaan.

Professor K. S.(...) bevestigt dat de verzoeker in het kader van zijn opleiding voor doctor in de Afrikaanse talen en Culturen aan de Universiteit Gent, en meer bepaald voor zijn onderzoek "Friendship, HIV and youth culture in Cameroun" veldwerk diende te verrichten in Kameroen.

4.1.3.4. Besluit

Er kan dan ook onmogelijk worden gesteld dat er geen 'ononderbroken verblijf meer is in hoofde van de verzoeker ingevolge zijn huwelijk en veldwerk in Kameroen.

4.1.4.

De Dienst Vreemdelingenzaken houdt geen rekening met de onbetwistbare aanwijzingen dat zijn centrum van belangen in België zijn hij en slechts voor een zeer korte tijd in een ander land was met het oog op zijn huwelijk en in het kader van zijn studies en werk.

Trouwens de instructienota doet gewag van een 'duurzame lokale verankering'.

De Dienst Vreemdelingenzaken legt op geen enkele wijze uit waarom de verzoeker niet aan dit criterium van 'duurzame lokale verankering' zou voldoen.

4.1.5.

Er kan trouwens dienstig verwezen worden naar de toepassing van de regularisatiewet door de regularisatiecommissie.

In 2001 stelde de Regularisatiecommissie dat een verblijf van 5 maanden in het buitenland om te huwen niet als een significante onderbreking kon worden beschouwd (CR, vijfde kamer, 2 juli 2001, gunstig advies nr. 400020000130011888, aangehaald door Marie-Pierre de Buisseret, "La loi du 22 décembre 1999 relative à la régularisation de certaines catégories d'étrangers", Guide de la personne étrangère, Kluwer, deel 1.9, 26).

Dus, als er enige discussie zou bestaan omtrent de invulling van verzoekers reizen dan had verzoekers dossier dienen overgemaakt te worden aan de Commissie van Advies.

4.1.6.

Professor SUETENS stelde in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

"Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het "afdoende" karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig" (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).

"Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuuroptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt" (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 - 56).

Er kan worden verwezen naar de wijze waarop Advocaat-generaal DE SWAEF het redelijkheidsbeginsel invult (zie M. BOES, l.c., nr. 242):

"Het evenredigheidsbeginsel, dat een meer precieze omschrijving inhoudt van het redelijkheidsbeginsel, het beginsel dat de titularis van een bevoegdheid, in casu het bestuur, die bevoegdheid naar redelijkheid moet uitoefenen concretiseert die eis van redelijkheid in gevallen van conflicterende

belangen. Wanneer de uitoefening van een bevoegdheid in het algemeen belang conflicteert met een ander algemeen belang of een privébelang, wordt de redelijkheid van de genomen beslissing getoetst op basis van de volgende drie-fasen-test:

(1) is de beslissing waarvan de rechtmatigheid wordt beoordeeld, nuttig om het ermee nagestreefde doel te bereiken ?

(2) is de beslissing daartoe onmisbaar, dit is kan ze niet evengoed door een alternatieve, voor een ander belang minder bezwarende regeling worden vervangen en

(3) is de beslissing, al is ze onmisbaar in de hiervoor genoemde betekenis, niet disproportioneel bezwarend voor een ander belang."

De beslissing gaat tegen alle redelijkheid in en doorstaat de drie fasen-test niet.

Inderdaad, de beslissing is niet nuttig te noemen omdat niet kan ontkend worden dat de verzoeker en zijn vrouw hun centrum van belangen in België hebben en duurzaam lokaal verankerd zijn ;

De beslissing is eveneens niet onmisbaar aangezien de overheid geen enkel belang zou schaden door de aanvraag niet te verwerpen - de verzoekende partijen zijn in het bezit van een tijdelijk verblijfsrecht;

In dat opzicht wordt de bestreden beslissing eveneens als vernederend ervaren door de betrokken partijen ;

De beslissing is duidelijk disproportioneel bezwarend voor het privé-belang van de verzoekende partijen.

Meer bepaald kunnen zij hun recht op gezinsleven inroepen vervat in art. 8 E.V.R.M., inroepen ten overstaan van de bestreden beslissing.

De voormelde schendingen volstaan ruimschoots om de vernietiging te rechtvaardigen."

en

"TWEEDE MIDDEL

Schending van het art. 9bis van de Vreemdelingenwet;

Schending van het art. 62 Vreemdelingenwet - motiveringsverplichting;

Schending van de art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

Schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, en de zorgvuldigheidsverplichting;

Schending van het art. 8 E. V.R.M.;

Schending van het redelijkheidsbeginsel;

Schending van het evenredigheidsbeginsel;

Onvolledige toepassing van de vernietigde instructie-nota;

Manifeste beoordelingsfout.

4.2.1.

Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoekende partijen, in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet een manifeste beoordelingsfout begaat, door aan de verzoekers mede te delen dat hun verblijfsaanvraag niet gegrond verklaard wordt.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

4.2.2.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van de verzoekers afwijst omdat hun verblijfsaanvraag niet zou voldoen aan de criteria van de instructienota dd. 19/07/2009.

Meer bepaald zou niet voldaan zijn aan het criterium 2.8.A, dat hierna weergegeven wordt:

"2.8 Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen.

Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd.

Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.

Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

A. De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt:

En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord] gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen."

De verzoekende partijen zouden volgens dit criterium 5 jaar ononderbroken verblijf moeten hebben sinds 15/12/2004.

Er kan evenwel waargenomen worden dat de verzoeker legaal in België verblijft sinds 2003.

Er is geen enkele gegronde reden waarom verzoekers dossier niet aan de Commissie van Advies werd overgemaakt.

Inderdaad, als de aanvraag ontvankelijk verklaard werd en niet manifest ongegrond is wordt het dossier ter advies aan de Commissie van Advies bezorgd-Deze werkwijze wordt eveneens bevestigd in een update verspreid via de VZW Kruispunt Migratie-Integratie (zie Kruispunt M-I Nieuwsbrief Vreemdelingenrecht en IPR Nr. 3 //14 februari 2011).

'Beoordeling van de "duurzame lokale verankering" (criteria 2.8.A en 2.8.B)

■ Van 15/9/2009 tot 15/12/2009 konden vreemdelingen eenmalig het criterium "duurzame lokale verankering" invoeren, als zij aan bepaalde verblijfsvoorwaarden voldoen, zoals toegelicht in punt 2.8 (A en B) van de instructie van 19/7/2009. Dat kon door in die periode een nieuwe aanvraag 9bis in te dienen bij de gemeente van feitelijk verblijf, of door in die periode een actualisatie in te dienen bij de DVZ van een lopende regularisatie-aanvraag, of van een tijdelijk toegekende regularisatie.

m Eerst onderzoekt DVZ de ontvankelijkheidsvoorwaarden voor een 9bis aanvraag (identiteitsbewijs) en de basisvoorwaarden om beroep te kunnen doen op dit eenmalige criterium:

* 2.8.A: 5 jaar ononderbroken verblijf in België sinds minstens 15/12/2004 + voor 18/3/2008 een wettig verblijf hebben gehad of een geloofwaardige poging hebben gedaan om een wettig verblijf te bekomen + bewijzen van de duurzame lokale verankering.

■ 2.8.B (economische regularisatie): ononderbroken verblijf in België sinds minstens 31 maart 2007+ een arbeidscontract van minstens 1 jaar voorleggen dat minstens het wettelijk minimumloon oplevert + bewijzen van de duurzame lokale verankering.

* Als de ontvankelijkheids- en verblijfs- (en voor 2.8.B ook de arbeids-)voorwaarden voldaan zijn, gaat DVZ na of de duurzame lokale verankering voldoende bewezen wordt in het aanvraagdossier. Aanvragers moeten best concrete en objectieve bewijzen en attesten voorleggen van de volgende drie elementen: 1) sociale banden in België; 2) kennis van het Frans, Nederlands of Duits; 3) werkperspectieven, -kwalificaties en -mogelijkheden.

■ De DVZ verklaart de aanvraag dan ofwel gegrond, ofwel manifest ongegrond (geen enkel bewijs van duurzame lokale verankering), ofwel roept de DVZ de aanvrager op om te verschijnen voor de Commissie van Advies voor Vreemdelingen.

■ Nieuwe info: De DVZ roept de aanvrager op om te verschijnen voor de Commissie van Advies voor Vreemdelingen als het dossier ontvankelijk en niet manifest ongegrond is én een begin van bewijs van de duurzame lokale verankering bevat waarbij DVZ toch twijfelt of dat criterium wel echt voldaan is. In dat geval krijgt de Commissie van Advies de opdracht om een advies over de duurzame lokale verankering te geven na een hoorzitting met de aanvrager. Na dat advies beslist (het kabinet van) de staatssecretaris over de aanvraag."

Het mag terecht verbazen dat dit dossier niet overgeheveld is aan de Commissie voor Advies aangezien het dossier niet manifest ongegrond is.

De verzoeker is sinds 2003 legaal in België.

De verzoeker verricht interessant werk aan de Universiteit Gent.

Professor K. S.(...) bevestigt dat de verzoeker een doctoraat afwerkt in het kader van zijn opleiding in de Afrikaanse talen en Culturen aan de Universiteit Gent.

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert dan ook niet zorgvuldig waarom het dossier van de verzoekende partijen niet aan de Commissie voor Advies werd voorgelegd.

Door dit nalaten, heeft de Dienst Vreemdelingenzaken een willekeurige en betwistbare toepassing gemaakt van de (vernietigde) instructie-nota.

De bewuste beslissing is kennelijk onzorgvuldig, inconsequent en onredelijk en maakt een manifeste schending uit van de hierboven beschreven principes en wetsbepalingen."

blijkt dat de verzoekende partijen, in tegenstelling tot de bestreden beslissing alwaar wordt gesteld dat zij niet voldoen aan de criteria 2.8A en 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, in het

verzoekschrift bijgevolg uitsluitend aanvoeren, -zij het tevens middels enkele beschouwingen omtrent de voorwaarde 'ononderbroken verblijf' en het standpunt hun dossier voor te leggen aan de Commissie van advies voor vreemdelingen -, dat zij wel degelijk in aanmerking komen om te worden geregulariseerd op basis van de vernietigde instructie. Deze voorwaarde op een ononderbroken wijze in België te verblijven werd geïntroduceerd door de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Gezien de verzoekende partijen in hun verzoekschrift passages uit, alsook betreffende, de vernietigde instructie van 19 juli 2009 aanhalen, geldt hetzelfde voor de mogelijkheid het dossier in dit kader voor te leggen aan een Commissie van advies voor vreemdelingen. De Raad stelt daarbij vast dat het gehele betoog van de verzoekende partijen tot doel heeft een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, meer in het bijzonder van de criteria 2.8A en 2.8B, te verkrijgen. Haar argumentatie beperkt zich tot het bekritisieren van de wijze waarop deze instructie werd toegepast.

2.2 De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet en naar de redenen waarom de aanvraag ongegrond verklaard wordt.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet blijkt dan ook niet.

2.3 Voorts dient op het volgende gewezen te worden:

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan de verzoekende partij. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie. De verzoekende partij kan uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit voornoemde instructie, op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de beoordeling van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 6 maart 2012, nr. 218.332).

Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat *in casu* het gehele betoog van de verzoekende partij inzake de schending van de door haar aangehaalde bepalingen in de middelen, die een toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is.

2.4 Waar de verzoekende partijen in de aanhef van het eerste middel van het verzoekschrift de schending aanvoeren van artikel 3 van het EVRM, laten zij na met concrete gegevens uiteen te zetten waarin de bestreden beslissing deze bepaling zou schenden. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618). De verzoekende partijen zetten de wijze niet uiteen waarop de door hen ingeroepen verdragsbepaling door de bestreden beslissing zou worden geschonden. Dit onderdeel van het eerste middel is onontvankelijk.

2.5 De verzoekende partij voeren verder nog een schending aan van artikel 8 van het EVRM. Zij laten evenwel na *in concreto* aan te duiden welk privé- of gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing in het gedrang komt, dan wel wordt bezwaard. Inzoverre de verzoekende partij hier doelt op het gegeven dat zij reeds lang in België verblijven, dat de eerste verzoekende partij reeds werd gemachtigd tot verblijf in functie van zijn studies, dat zij het centrum van hun belangen in België hebben en dat zij duurzaam lokaal verankerd zijn, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij hierbij niet aantoonde dat er ernstige hinderpalen zijn die hen verhinderen om in hun land van herkomst te verblijven of dat er belemmeringen voorhanden zijn elders een normaal en effectief gezinsleven uit te bouwen of verder te zetten, noch maken zij aannemelijk dat zij enkel in België zouden kunnen samenleven. De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat aan de verzoekende partij definitief enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Het feit dat de verzoekende partij reeds lang in België verblijft, dat de eerste verzoekende partij in het verleden reeds werd gemachtigd tot verblijf voor de duur van zijn studies, dat zij het centrum van hun belangen in België hebben en dat zij duurzaam lokaal verankerd zijn, geeft geen automatische toekenning van het recht op verblijf. De Raad is van oordeel dat er in voorliggend geval op de Staat geen positieve verplichting rust het recht op gezinsleven in België te handhaven. Onder deze omstandigheden kan niet worden besloten tot een inmenging in het privéleven of gezinsleven dat valt onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (EHRM 20 maart 1991, 15 576/89, *Cruz Varas/Zweden*; RvS 4 maart 2002, nr. 104 270 en *cf.* M. VAN DE PUTTE, "Straatsburg gaat vreemd", *T. Vreemd*, 1994, 3-16) en kan, *in casu*, geen schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM worden vastgesteld.

De middelen zijn in al hun onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPS,
dhr. M. DENYS,

voorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS